

Magyar Idők - 2016. 02. 25. (10. oldal)

Az ellenzék és az atomenergia

Az Orbán–Putyin-találkozó sikere csattanós válasz a nemzetellenes károkozásokra

Járosi Márton

A modern demokráciákban a globális hatalom a demokrácia talárjával, ünnepélyes hivatali öltözetével leplezi valódi mivoltát. A szakértelem a technikai forradalom óta mind a hadászatban, mind a polgári életben egyre inkább a tőke szolgálatába szegődött. A szakmai ismeret, a tudás is materializálódott, a humán jellegét elvesztve áruvá degradálódott.

Kettős tévhit alakult ki. Egyrészt a tudomány, a technika szinte vallássá vált, elhitették a világgal, hogy technikailag/tudományosan minden megoldható, hogy a technikai fejlődésnek nincsenek korlátai, amit a politika kihasznál a tudatlanságban tartott tömegek kijátszására. Másrészt a tudományt is „demokratizálják”, azt a hamis látszatot keltve, hogy a megtévesztett tömegek demokratikusan – politikai eszközökkel – állást foglalhatnak a szakmai kérdésekben, befolyásolhatják ezek eldöntését. Ezek a jelenségek a politikai ipar fegyvertárában érhetők tetten napjainkban, például a klímavédelemben és az atomerőmű-ellenességben.

AZ ÉRTELMISÉG FELELŐSSÉGE MEGSZÜNT

A modern társadalom „civil” szervezetei elvileg a kormányzattól független, önkéntes, a köz javára működő, önszabályozó szerveződések.

A civil szakmai szervezetek értelmiségi szakmai háttérrel rendelkeznek. Feladatuk a szemléletformálás, szakmailag megalapozott információk eljuttatása a lakossághoz.

Az utóbbi időben a politikai nyomásgyakorlás a politikai ellenzék által kisajátított civil szervezeteknek is kedvenc foglalkozása lett. A politikai érdek mindenkor a hatalom vagy a hatalmat gyakorlók mögött állók érdekeinek a megjelenítése. Alapkérdés, hogy kinek az érdekeit képviseli a hatalom. A globalizáció, tehát a privatizáció és a neoliberalizmus lényege, hogy a közösségi érdek helyébe a magánérdeket, a profitérdeket helyezte. A rendszerváltozás után, 2010-ig a magyar politika is a globalitás uralmának helyi képviselője volt. Az energetika súlyos társadalompolitikai kérdéseket vet fel, mert civilizációnk hajtóanyaga az energiafogyasztás lett. A szakmai civil szervezetek feladata elsősorban a tervezett közösségi/ kormányzati intézkedések szakmai véleményezése és kritikája lenne.

Bibó István szerint „különleges európai teljesítmény a hatalommal szemben nem pusztán szolgai viszonyban álló értelmiségi réteg kifejlődése”. Ez az európaiságnak nagyon fontos feltétele lenne. Sajnos Európa kultúrája és társadalma is hanyatló fázisban van, ennek megfelelően a szakmai és a civil szervezetek döntő többsége nem tudja – és talán már nem is akarja – az említett fontos szerepét betölteni.

A mi civilizációnkra egyfajta tudatlanság és kettős kultúra jellemző. A természettudományos műszaki és a humán kultúra egyre jobban elkülönül egymástól, pedig mind a kettő elengedhetetlen része a mi civilizációnknak. Ez azért is hátrányos, mert az úgynevezett „humán értelmiségnek” a természettudósokénál nagyobb befolyása van a közvélekedésre. A hamis hiedelmek terjesztésében jelentősen közrejátszik a média. A hamis propaganda hatására a nagyközönség a tudományosságot túlzott bölcsességnek tekinti, miközben a legalapvetőbb természettudományi ismeretekkel sem rendelkezik.

Ez a modern tudatlanság az egyik melegágya annak a hamis propagandának, amely többek között az atomenergia ellen is folyik.

A magyarországi villamosenergia-igények alapozzák meg az atomerőmű szükségességét.

A villamosenergia-rendszer kapacitáshiányos, csak jelentős, harmincszázalékos importtal biztosítható az ellátásbiztonság, vagyis erőművet építeni kell. A kérdés az, hogy milyeneket.

Kézenfekvő lenne a hazai lignit felhasználása, mert az stabil villamosenergia-termelési önköltséget biztosít. A már megtervezett fejlesztés a klímavédelemnek, a virtuális mumus CO₂-kvótának esett áldozatul. Jelenleg még nagy ellenkezést váltana ki, hasonló agitációnak lennénk tanúi, mint az atomerőmű esetében.

Ezt a fejlesztést napirenden kell tartani, és kedvezőbb megítélési viszonyok esetén meg kell valósítani.

Ezenkívül kétfajta villanytermelési mód létezik, a szélsőséges megítélés szerint az angyal a megújuló energia, az ördög az atomenergia.

A megújuló energiák hosszú távú lehetőségei erősen korlátozottak. A Nemzetközi Energiaügynökség becslése szerint 2040-re a villanytermelésben az atomenergia felhasználása 13 százalékról 16 százalékra növekszik.

Paks II fejlesztése igen jó döntés volt. A paksi bővítéssel kapcsolatban fontos leszögezni, hogy a liberalizált energiapiacra a privát szereplők – akiknek nincs ellátási kötelezettségük – nem építenek erőművet. Ezért a felelős állam polgárai érdekében kénytelen az ellátáshoz nélkülözhetetlen kapacitásokat létrehozni.

Az erőműépítés köztudottan hosszú idő alatt megtérülő, nagyon drága beruházás. Hazánk mai viszonyai között – különös tekintettel arra, hogy az energiaiparban az utóbbi évtizedekben a privatizáció következtében a képződött nyereség legnagyobb részét a külföldi tulajdonosok kivitték az országból – nincs pénz a fejlesztésre.

Vagyis erőművet építeni csak hitelből tudunk.

AZ OROSZOKÉ VOLT A LEGJOBB AJÁNLAT

Azért az oroszokkal szerződünk, mert megfelelő technikai minőség mellett ők ajánlottak a piaci és az IMF-kölcsönöknél kedvezőbb feltételekkel forrást. A magyar tulajdonba kerülő atomerőmű az energetika fejlesztésének minden alapkövetelményének megfelel. Az ott termelt áram ára az erőmű rendkívül hosszú élettartama és a teljes önköltségen belül az üzemanyagköltség más megoldásokhoz viszonyítva kisebb hányada miatt a legolcsóbb. A Nemzetközi Energiaügynökség és a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség által publikált tanulmányok, legutóbb a Rothschild-bankház szakvéleménye egyértelműen bizonyítják, hogy az atomerőművek teljes üzemidőre számított költségei a gáz- és szén-erőművekkel, valamint a megújulókkal összehasonlítva a legkisebbek. A Rothschild-szakvéleménnyel kapcsolatban hangsúlyozzuk, hogy ők sem a magyar érdekek képviselői, mégis a nyilvánvaló tényekkel kapcsolatban, a saját hitelképességük fenntartása érdekében is, kénytelenek valós megállapításokat tenni.

Az energiapolitika kialakítása az európai uniós törvények szerint a tagállamok hatáskörébe tartozik. Az energiaellátás, jelen esetben a villamosenergia-ellátás nemzetállami felelősség, annál is inkább, mert erre az EU nem vállal garanciát. A tervezett energiaunió csak az uniós szintű energia-infrastruktúra kifejlesztéséről beszél, de a tagországok ellátásbiztonságát nem garantálja. Sajnos a szakpolitikai színben feltüntetett fenyegetések hozzátartoznak a brüsszeli bürokrácia politizálásához.

Az illetékes EU-testület tavaly novemberben jelentette be, hogy a versenyjogi bizottság mélyreható vizsgálatot indít a paksi bővítéssel kapcsolatban.

Miért ellenzik a globalisták és hazai szövetségeseik az atomerőmű fejlesztését? Mivel a magyar kormány már két éve egyeztet az Európai Bizottsággal, ismét szakmai köntösbe bújtatott politikai, illetve ezek mögött nyugati üzleti nyomásgyakorlásról van szó. A kérdés az, hogy joga van-e Magyarországnak jelentős üzletet kötnie Oroszországgal. Kiderült ugyanis, hogy az uniónak, illetve a háttérből befolyásoló euroatlanti gazdasági-politikai oligarchiának nem közömbös egy ekkora

üzlet. Másrészt a vizsgálat Magyarország ellen az immár folyamatos politikai nyomásgyakorlás eszköze.

Ismét kiderült, hogy egy ilyen nagy horderejű beruházás piacilag akkor EU-konform, ha arra az euroatlanti oligarchák kapnak megbízást, ha pedig nem, akkor „piactorzításra” hivatkozva indulnak a vizsgálatok.

A brüsszeli eljárás egyik, „piacilag” jól hangzó, formális célja a megtérülés és az állami támogatás gyanújának vizsgálata. Az azt felerősítő hazai ellenzéki hisztéria szerint a paksi bővítés csak a jelenlegi két-háromszorosan meghaladó áramárakkal térülne meg. Globalizálódó világunkban hosszabb távon csak a bizonytalanság a biztos. Az évtizedekre való előrelátás, a hagyományos piaci szemlélet alkalmazása, különösen az igen hosszú megtérülési idejű, nagyon tökeigényes energetikai beruházásokban szinte lehetetlen. A kereslet-kínálat és árak 20-30 évre előre becslése bizonytalan.

Ezért a hosszú távú döntéseket csak közösségi/ kormányzati felelősséggel, a tényleges társadalmi szükségletek kielégítésének a szándékával, a szükséges cselekvés időpontjában rendelkezésre álló információk alapján lehet és kell meghozni. Emiatt kényszerült Nagy-Britannia kormánya is, az atomerőmű létesítése érdekében, évtizedekre előre garanciát vállalni az áram árára. A kockázatot az ellátásért felelős állam kénytelen vállalni, mivel az ellátásért felelősséggel nem tartozó piaci szereplők azt nem vállalják. Azért bővítjük az atomerőművet, mert nincs más reális alternatíva az ország villamosenergia-ellátására.

KRIPTAHANGULATBAN AZ ELLENZÉK

Az értelmiségi felelősség ébredését jelzi, hogy a szakmai szervezetek az uniós álvizsgálat megalapozottságát szakmai érvekkel cáfoló, egyöntetű véleményt juttattak el Brüsszelbe. Nem így a szakmai háttérrel nem, csak médiatámogatással rendelkező álcivilek és a politikai ellenzék, akik az uniós vizsgálatot kihasználva, az Orbán–Putyin-találkozó előtt igyekeztek kriptahangulatot teremteni. Példaként elegendő végigolvasni az egyszázalékos támogatottságú ellenzéki párt, az Együtt uniós képviselőjének, Jávor Benedeknek a nyilatkozatait, amelyben a „szakmai” érvek között ilyenek szerepelnek: a paksi bővítés bebetonozza az ország elavult energiatermelési módszerét, kizárjuk magunkat a fejlődésből, gazdaságossági számítások nem veszik figyelembe a 15 százalékos normatív „korrupciós veszteséget” és a többi.

Az Orbán–Putyin-találkozó sikere csattanós választ adott ezekre a nemzetellenes károgramsokra.

A szerző az Energiapolitika 2000 Társulat elnöke

A villamosenergia-rendszer kapacitáshiányos, csak jelentős, harmincszázalékos importtal biztosítható az ellátásbiztonság, vagyis erőművet építeni kell.

A kérdés az, hogy milyeneket.

